

Утопає в зелені Волоша...

У свідомості українців село постає в опоетизованих образах калини, батьківської хати, врожайного поля, хліборобської праці... Воно завжди притягувало до себе магнетизмом незайманої природи. Сріблястими водоймами, маленькими чепурними домівками, приємною прохолодою гаїв і лісів, ароматними фруктовими садами, в яких дерева аж гнуться від різноманітних плодів. З часом сприйняття і ставлення людей до села змінилось. Але на мапі України ще залишились куточки, де описана картинка оживає знову. Саме таким місцем є село Волоша.

У селі підтримують чистоту й порядок

Дорога до с. Волоша, що підпорядковане Кузьмівській сільській раді, пролягає через сусідній Березнівський район і займає майже годину часу. На в'їзді табличка з назвою села утопає в зелені, натякаючи на його унікальну природу та красу.

Далі – доглянуті охайні домогосподарства. Таких тут 52. Про це розповіла секретар Кузьмівської сільської ради Валентина Волошина й додала: «У Волоші люди акуратні та хазяйновиті, люблять чистоту й порядок». Нині там проживають 200 осіб. У селі функціонують фельдшерсько-акушерський пункт, початкова школа, клуб і заклади торгівлі. Проблемним питанням залишається ремонт дороги на центральній вулиці. А поки підприємці та громадськість села за сприяння Кузьмівського лісництва засипали проблемні ділянки щебенем.

Найперше завітали в ФАП, де зустріли молоду й усміхнену завідувачку Оксану Волошину. Вона розповідає, що працюють у звичному режимі: приймають жителів амбулаторно та вдома, здійснюють патронаж дітей (із них четверо до одного року), виконують маніпуляції, контролюють вакцинацію громадян. Необхідними лікарськими препаратами, запевняє, забезпечені. Пані Оксана також ділиться спостереженням, що кількість молодого населення у Волоші зростає, чимало молодих сімей. Непогана ситуація і з народжуваністю. Хоч вагітних поки на обліку немає, але напередодні, 8 серпня, на одного жителя села стало більше. За третій рік роботи молода спеціалістка опанувала особливості роботи з дітьми. Каже, що для них треба стати другом, щоб довіряли, не боялись, наприклад, іноді перед прийомом знімає білий халат, який викликає в дітей неприємні асоціації. У ФАП приходять люди різного віку та з різними проблемами. «Наприклад, за липень цього року звернулись 112 осіб. У літню пору переважно скаржаться на підвищений артеріальний тиск», – пояснює завідувачка.

Завідувачка ФАПу Оксана ВОЛОШИНА тримає в нормі тиск односельців.

Якраз під час розмови заміряти тиск у таку спекотну днину завітала завідувачка сільським клубом Валентина Волошина, тож принагідно розпитали про дозвілля волошан. Жінка розповідає, що свята та концерти в селі організують регулярно, співпрацюють зі школою. Вона самотужки веде гурток художнього слова та вокалу, в кожному з яких

займаються до десяти дітей, серед яких і хлопчики. Каже, що найбільше дійство влаштовують на День села, що святкують 14 жовтня – у день святої Покрови Пресвятої Богородиці, водночас із Днем українського козацтва. По тому, як заповзято й енергійно пані Валентина говорить про діяльність клубу, відчувається, як сильно любить те, чим займається.

Місцева продавчиня Галина ЛАЗАРЧУК.

Діють у селі заклади торгівлі. В магазині Степанського споживчого товариства вже два з половиною роки трудиться Галина Лазарчук. За словами привітної продавчині, тут можна придбати все необхідне, адже товар постачають регулярно та вчасно. А ще розповідає, що віднедавна в приміщенні облаштували кафетерій, аби жителям було де присісти відпочити, поласувати морозивом чи випити кави.

Ігор ВАХНЮК ладнає комин.

Гордість села – його жителі

Зараз чомусь поширена думка, що мало хто може реалізуватися в селі. Та попри невтішні прогнози, є люди, громади, які все ж руйнують ці стереотипи. Вони придумують і втілюють у життя ідеї, які стають поштовхом до розвитку села. Саме такими жителями пишається мальовнича Волоша.

Подружжя РАДЬКІВ господарює в теплиці.

На даху однієї з сільських хат помітили чоловіка, який ладнав комин. Ігор Вахнюк розповів, що він – місцевий пічник. У селі немає газопостачання, тому всі користуються грубками. Люди потроху починають готуватись до зими, тож, зізнається, роботи в нього вистачає, навіть на заробітки не треба їхати. «Проживаю з сім'єю тут. Виїжджати нікуди не збираємось, тут комфортно. Є де попрацювати і де відпочити», – пояснює. Відпочивають місцеві переважно на природі. Однією з популярних місцин є мальовнича дамба, де, за словами волошан, чимало риби. А ліси багаті ягодами й грибами.

Ще одна родина, яку знають і пишаються, – це молоде подружжя Радьків, які виховують дворічного сина Дениса. Дмитро й Ірина вже майже чотири роки вирощують огірки в теплицях площею десять соток. А цей процес потребує чималих зусиль і праці: підготувати насіння, посіяти, облаштувати теплицю, пересадити туди розсаду, доглядати, підживлювати тощо. А батько Дмитра Віктор Радько – знаний підприємець навіть за межами населеного пункту, адже у Волоші має дві пилорами.

Наталія ГОЛЬОНКО – відома в селі вишивальниця.

Багате село й умільцями. Коли запитуєш, хто славиться своїми виробами, відразу вказують на сім'ю Гольонків. Пані Наталія, яку знають за її вишивками, якраз була вдома.

Жінка розповіла, що вишиває з дитинства. Серед робіт є рушники, наволочки, простирадла, серветки... Багато робіт дарує, дещо просять придбати, а щось залишає й собі. Зізнається, що попри те, що з чоловіком виховують шестеро дітей, час для улюбленої справи знаходить. Чоловік Андрій теж має вмілі руки, займається давнім українським ремеслом – лозоплетінням. Виготовляє господарсько-побутові вироби, переважно різноманітні кошики, які помічаємо на подвір'ї. Щоправда, сам пан Андрій нині на заробітках, адже забезпечувати багатодітну сім'ю нелегко, та найстарші сини – надійна батькова опора.

До речі, сфотографуватись скромну пані Наталію з її виробами допоміг вмовити син Віктор. Після слів, що його мама – найгарніша у світі, вона не змогла відмовити. Так вважає і донька Дарія, адже постійно піклується про зачіску неньки. Дівчина навчається в професійному училищі в Рівному, тож підстригає односельців, робить зачіски та ще й разом із меншою сестрою Марією встигає допомогти по господарству та бавити наймолодшого Андрійка. Головними принципами цієї сім'ї є доброта, взаєморозуміння та підтримка, а з домішки віє родинним теплом і затишком.

І молодь підтримують, і старожилів поважають

Іван і Людмила ПРОКРОПЧУКИ щасливі, що звели оселю.

За день побачили багато молодих мам, які якраз прогулювались із колясками вздовж села, вкотре переконуючи, що у Волоші є майбутнє. Привертало увагу також, що люди облаштовують подвір'я, ремонтують домівки та навіть зводять нові хати. Майже закінчили будувати житло Іван і Людмила Прокопчуки. Кажуть, що зводили самотужки, допомагали родичі й односельці. Пані Людмила розповідає, що родом із Тинного, але приїхала за чоловіком сюди і не скаржиться. Хазяйновитий Іван запевняє, що ніколи не замінив би Волошу на інше село, бо воно рідне й красиве. Тож нині молоде подружжя веде господарство та виховує двох кровинок – Дениса та Поліну.

Старожил села Спиридон ЖДАНЮК із сином.

Є в селі і довгожителі. Місцеві поважають і добре відгукуються про Спиридона Жданюка. Коли завітали до нього, то відразу зрозуміли чому. Старенький, якому вже пішов 90-ий рік, зустрічав нас, як справжній інтелігент – у костюмі. Ще більше вразило доглянуте подвір'я: скошена трава, посаджені квіти, сади, застелена лавка. Проживає разом із сином, який і допомагає поратись біля хати. Дід Спиридон розповів, що прожив тут усе життя. Хату, в якій мешкають, зводив сам. Згадував, як колись працював на будівництвах і фермах. Мав із дружиною восьмеро дітей, та нині залишились шестеро. Старенький безмежно радіє кожному гостю, дуже любить побесідувати, але вже недочуває. А ще, як справжній гостинний хазяїн, зі свого подвір'я не відпускає без частування домашнім квасом.

Такі куточки традицій і побуту, культури та краси зараз переживають не найкращі часи. Але хоч би як важливість і цінність села переосмислювалась, ніщо не зможе перекреслити той факт, що в найтяжчі хвилини життєвих випробувань людина їде саме туди. Щоб звільнитись від усіх тягарів та обмежень, дослухатись до того, що кажуть мудрі довгожителі.

Тетяна Колядич
Фото Едуарда Колядича.